

ROMÂNII DEȚINĂTORI A DOUĂ RECORDURI MONDIALE!

CÂND STAI DE VORBĂ CU MARIN — PING-PONGUL, SPORT REVOLUȚIONAT DE JUCĂTORII ROMÂNI — UN «LICHID MIRACULOS» NE-A PRIVAT DE TITLUL DE CAMPIONI MONDIALI

Dacă veți avea vreodată ocazia să stați de vorbă cu MARIN, fostul campion național de tennis de masă, nu pierdeți acest prilej, căci nu veți avea să regretați timpul folosit astfel.

Pe lângă faptul că Marin citește în palmă într'un mod pe care-l pot numi uluitor, fără să exagerez, puteți afla dela el multe amănunte interesante — unele dintre ele adevărate, povestiri humoristice — din epoca de aur a ping-pong-ului românesc.

O astfel de ocazie am avut și eu, și vă asigur că nu am pierdut-o, nici în ceeace privește... ghicitul în palmă, dar mai ales pentrucă am aflat unele lucruri pe care sunt sigur că aflându-le o să le apreciați și d-voastră.

Un sport revoluționat de români

Toți, sau mai toți, știm că ping-pong-ul se joacă cu un fileu de 15 cm. înălțime, iar durata unui sett este de maximum 20 minute.

Dar puțini — foarte puțini — știu că până în 1936, fileul avea înălțimea de 17,2 cm. iar durata unui sett era nelimitată.

Ei bine, dragi cititori, noi românii suntem cauza acestor revoluționare schimbări, cari au dat un aspect diferit acestui sport.

Finaliști la campionatele mondiale

Faptul s'a întâmplat în Praga Campionatelor Mondiale din 1936.

Echipa României era formată din PANETH, MARIN și VLADONE.

Baza jocului echipierilor noștri era apărarea, cu toate că Paneth și mai ales Vladone știau să și tragă. Marin însă, în tot cursul campionatului n'a tras decât 2 mingi. Și jucase zeci de matchuri!

Jucătorii noștri erau necunoscuți, dar ei se impun dela început, învingând Ungaria (de 8 ori campioană mondială) cu 5:0!

De fapt, echipa României a jucat admirabil și s'a calificat în finală, unde a pierdut datorită unui nenoroc, care a urmărit-o tot timpul. Am fost învinși cu 5:4, după ce Vladone îi ia un sett lui Bergman, fost campion mondial, îl conduce în al doilea cu 15:11 și pierde; iar Paneth, în settul decisiv al ultimului match, suferă — din cauza extenuării — o criză de nervi și pierde matchul. Oricum, a fost o performanță!

Două recorduri mondiale deținute de români!

Da, este adevărat, suntem deținătorii a două recorduri mondiale, însă de... „țăcăneală".

Primul a fost înregistrat în cursul matchului dintre Paneth și

Reportaj de NELU BLIDARU

polonezul Ehrlich, contând ca prima partidă în jocul Polonia — România

Amândoi „țăcănesc" dela început spre oroarea publicului spectator, care după 30 de minute de joc (jucându-se tot prima minge!), se impacientează și începe să arunce cu cutii goale de țigări, coji de portocale și alte... bunătăți, pe masa de joc.

Dar, atât Paneth, cât și Ehrlich, fără să se emoționeze, curățau masa cu mâna stângă, lovind în acest timp mingea cu dreapta.

După un ceas, lui Ehrlich fiindu-i sete, comandă un pahar cu sifon, pe care-l soarbe fără să oprească jocul.

Intre timp, echipa României se întorsese dela o vizită făcută la o expoziție, iar pe o masă alăturată Franța pierde un match cu 5:3! Și scorul în această partidă era tot 0:0!

De fapt, primul punct l-a făcut Ehrlich. După ce-l jucase pe Paneth 35 minute numai pe drive, îi dă subit o minge pe revers, pe care românul o dă alături.

A fost, după cum spunea fostul campion mondial Belak, în batjocură, „un periculos contra-atac".

Prima minge a durat 2 ore și 5 minute, iar restul matchului 10 minute!

Al doilea record l-a stabilit Marin, jucând cu francezul Hagenauer, care fiind, ca fizic, incomparabil mai rezistent decât firavul Marin, crezuse că-l va învinge țăcănind.

Matchul începuse la 10 dimineața. După șapte ore de joc (!) fără întrerupere, și după ce consumaseră vreo două duzini de arbitri, juriul a fost convocat într'o ședință specială — scorul era 5:3 pentru Marin — și hotărî să acorde încă 30 de minute pentru terminarea partidei.

Jocul deveni mai „rapid" (?) și după 30 de minute Marin avea 2 puncte în plus. Pentru a nu fi eliminați amândoi, au tras la sorți învingătorul care a fost: Marian.

Cu o zi înainte, Marin slăbise... prima etapă a acestui record, învingând pe jugoslavul Maximovici după un joc de 5 ore!

In urma acestor „recorduri", Federația Internațională, hotărî limitarea la 20 minute a duratei unui sett și micșorarea înălțimei fileului, pentru a favoriza jocul ofensiv.

Paneth sau Marin?

In seara aceleași zile, Paneth se întâlnea — în cadrul finalei concursului de consolare — cu englezul Bergl.

Acesta, știind că românii nu trag, îi dădea mereu mingi înalte, pe care Paneth le pocnea cu toată forța, câștigând astfel ușor.

După match, Bergl se adresează lui Paneth spunându-i:

— „Spune, dragă, dacă știi să tragi atât de bine, dece n'ai tras nici o minge timp de cinci ore contra lui Maximovici?"

— „Acela n'am fost eu — îi răspunse Paneth — dânsul joacă acolo cu Hagenauer de azi de dimineață!"

Cred că ați remarcat că englezul îl confundase cu Marin!

Un lichid miraculos

Fostul conducător al echipei naționale, Albin Morariu, era convins că nu puteam câștiga, decât dacă paletele jucătorilor noștri erau unse, înaintea fiecărui joc, cu un „lichid miraculos" pe care el îl adusese de la Cluj...

Cert este că Morariu este și astăzi convins că am pierdut finala campionatului mondial, din cauza faptului că Vladone, nemaiputând suporta mirosul cam tare al „lichidului miraculos", a aruncat pur și simplu sticla prin geam!

Prima bătae

Cu ocazia campionatelor dela Praga, au făcut deplasarea o mulțime de jucători români pe cont propriu.

Unul dintre aceștia, d-rul Koplnet din Cluj, întorcându-se puțin cam... bine dispus, — în prima zi dela sosirea în Praga — în camera sa unde erau 8 paturi — vru să se culce în patul său pe care știa că-l lăsase gol la plecare.

Intre timp, un alt jucător negăsind alt loc de dormit se culcă în patul lui Koplnet...

Acesta, venind în miez de noapte, își căuta cu disperare patul și nu putea înțelege dece nu găsește unul gol.

Rămânând perplex în fața acestui fapt inexplicabil, se decise să-i scoale pe toți pentru a deslega misterul.

Urmarea a fost că sărmanul Koplnet a mâncat prima bătae, la Praga... cu totul alt undeva decât la masa de joc!

Atunci... și acum

Acei dintre d-voastră cari ați asistat la matchul de campionat dintre „E.P.A." și „Macabi", care s'a disputat luna trecută, ați fost, desigur, frapați de faptul că Marin lovește în masă cu paleta după fiecare minge respinsă.

Așa s'a întâmplat și în 1936, la Praga.

In cursul unui match, arbitrul, enervat de acest lucru, îi ceru să înceteze. Marin, fără să se turbure, îi răspunse că poate să se ducă la juriu să întrebe dacă are sau nu are voie să facă acest lucru.

Arbitrul se ridică dela masă, lasă jucătorii să joace singuri, se repede la juriu — care era situat la alt etaj — și revine spunându-i lui Marin că are voie să lovească masa. De fapt Marin știa asta și o făcea în continuare.

Ceeace, după cum se spune, nu a împiedicat gruparea „E.P.A." să reclame Federației faptul că Marin le-a stricat masa (?) cu ocazia susamintitului match.

...Și-atâtea altele!

Dar câte alte pățanii n'au avut jucătorii noștri de ping-pong!

In țară sau peste hotare, la Campionatele Mondiale dela Praga din 1936 sau la cele dela Cairo din 1939, au avut atâtea și atâtea situații hazlii, ba și unele triste, încât s'ar putea umple filele unui întreg volum.

Vă promit, dragi cititori, că vă voi împărtăși din ele oridecâteori voi avea ocazia și... spațiul necesar.

CHIAR DACĂ VINE CRĂCIUNUL...

MARE MATCH PE MAIDANUL DIN CARTIER...

O PARTIDĂ CA NICI UNA ALTA CU MULTĂ PASIUNE ȘI FINAL MUZICAL; REPETIȚIA PENTRU MOȘ AJUN

Nu știu dacă galeria nemuritorilor cu sediul pe cale îl va învrednici pe d. Topor cu un discurs de recepție, dar un lucru este cert: în mahalaua unde mă lupt cu noroaiele de atâția ani, numele preafericitului prevestitor de vremuri a ajuns să fie cunoscut și de țâncii ce joacă nasturi la gard, „pă înalelea".

Simțeam eu încă de acum o săptămână că pe maidanul, bălțat ca o zebră, se pregătește ceva: prea erau adunați toți plozii cartierului zi de zi în ședințe plenare. Am făcut o indiscreție, și dela geamul bucătăriei am ascultat cu inima la gură, ordinea de zi.

„Fraților, dacă Mnezeu, și cu ăla de-i zice Topor, or vrea să fie timpul frumos, jucăm Sâmbăta un meci cu Colintina, și p'ormă facem ripitiția pentru Ajun".

Așa dar, ăsta era motivul repetatelor întruniri: se va juca football. Insfârșit, maidanul, desvelit impudic de iarbă, și-a văzut visul împlinit. De când aștepta el fericitul prilej să se transforme în arenă de sport! Prea era plictiseală mare cu eternele pisici ce apăreau mlădioase în lăsatul serii, cu cotoii mustăcioși ca niște fanți ce își struneau glasurile în melodioase serenade, și cu mereu acelaș câine râios, cu privirea blajină de domnișoară, ce își târa corpul prin acești de pe margini.

"Ori e joc, ori nu e".

Pe de lături, bolovani mari ca două mămăligi ciobănești, așteptau

Reportaj de ION MĂRGINEANU

cuminți spectatorii, ce au început să apară încă înainte ca sirena dela fabrica din colț să îcnească.

cițe multicolori, au salutat „publicul" și... gata.

O bășică pe care petecele stăteau mofluze, zbura de colo până colo și în urmărirea ei picioare ce se căutau sadic.

— "Hai, bă Nae, rupe-i turoiul, că-i mocofan! Șut la poartă cu Ma. r.an!"

Galeria adversarului, înarmată cu arcuri și praștii, stă impasibilă: privește și... filozofează.

— "Le arătăm noi or. Ce sunt ei mai "oți"?.

Prin dreptul porților, marcate de prăjinile dela rufe, s'au strecurat „boabele" cu rapiditate. Pauză. In colțul respectiv, fiecare echipă primește sfaturi dela manager și încearcă dintr'o privire dacă mormanul de haine și ghete a rămas intact.

*

O săptămână întreagă nu mi-am văzut de treburi, gândindu-mă cum să fac ca Sâmbătă să fiu liber, să pot vedea "meciul".

In ziua cu marele eveniment, locul de dispută își schimbase fața. Culăiță, unul din cei patru demni urmași ai lui Tase simigiul, furase din cămară o găleată cu var, și cu un șomoiog de cârpe marcă terenul.

Cred că la nici o partidă internațională n'am avut atâta nerăbdare ca atunci. Din dreptul geamului în formă de cerc scrutam zarea, așteptând să apară eroii.

Insfârșit... Două cete de mândri flăcăiași s'au ivit; s'au privit cu căutături ce numai bine nu prevesteau, și-au desbrăcat hainele pete-

Și iar încep. Deastădată și galeriile își fac intrarea. Gardianul burtos din post privește și el, răsucindu-și marțial mustața. Forța publică e la datorie.

Incă puțin, și gata... Un urlet, pupături și țopăituri. Echipa cartierului a învins. Cinste ei, că a salvat prestigiul onorabililor concetățeni. Nu știu ce vină o fi avut vlăjganul ce fluerase tot timpul ca un șef de gară, dar deabia am mai apucat să-l văd târât drept ostatec de caravana adversă.

*

De sus, din cerul plumburiu, picuri mici și reci au început să cadă peste maidanul bătătorit, martor al unei glorioase victorii.

—"Trăiască Tiți! Bă, ați văzut ce bombă a tras? I-a înebunit, bă, i-a înebunit. Și acum, hai să vedem ce-i cu colinzile!"

Așa dar, după spectacolul gratuit la care asistasem mi se oferea și plăcerea audierii unui concert Burează; așa că grupa s'a lipit de zidul casei, unde acoperișul îl apăra. Și încep. Pe diferite voci, care mai de care mai lipsită de muzicalitate. Isbucnește un „bună dimineața la Moș Ajun"

Felinarul din colț s'a aprins de mult, iar ceața lăsată brusc îi vopsează lumina palidă

— „Ne vedem mâine la Gogu. Ultima ripititie, că p'ormă facem precătiri cu d'ale de ciomege!"

Ziua de sport și muzică s'a sfârșit.

*

Și pe maidanul golaș din fața casei au venit iar pisicile și cotoii. Poate că și câinele râios este prezent.

Maidanul a intrat iar în anonimat...

Să ne antrenăm intens și eficace!

DIMINEAȚĂ SAU DUPĂ AMIAZA?

Când e mai bine?

Intr'adevăr, când este mai bine să se antreneze foot-baliștii? Dimineața sau după amiază?

Intrebarea ne-am pus-o mai de mult; imediat ce s'a aflat că echipa C. F. R.-ului din București își ține ședințele de antrenament dimineața și aceasta timp de 4—5 zile pe săptămână.

Faptul cum era și firesc în cazul unei noutăți în metoda de antrenament a surprins și a provocat multe discuții și variate comentarii. In orice caz, este cert că această noutate interesa, așa cum — de pildă — a interesat sistemul de joc în WM atunci când a apărut pentru prima dată la noi.

Fiecare se întreba așa cum am făcut noi la începutul acestui articol. Și mai ales se întreba are vreo eficacitate ora matinală a antrenamentului dacă se pot obține rezultate mai bune.

Ne învață străinătatea

Inainte de a răspunde la această întrebare găsim interesant să povestim cetitorilor noștri discuțiile pe care le-am avut — în legătură cu subiectul nostru — cu jucători cehoslovaci și jugoslavi.

A venit mai întâi echipa națională a Cehoslovaciei; pe scheletul lui S K Bratislava cu Vican; Kubala; Simansky; Balaszi; etc.

La Bratislava la gruparea cu acelaș nume activează de mult un antrenor scoțian care aplică metode de antrenament noui pentru această parte a Europei.

Știți ce ne-a spus Balazsi asupra modului cum se antrenează slovacii?

— De patru cinci ori pe săptămână dimineața și dacă antrenorul nu-i mulțumit face antrenament și după masă.

Dar de regulă, antrenamentele au loc dimineața.

Aceasta ne-a spus un jucător dela Bratislava.

...și jugoslavii!

Mai târziu a jucat la București renumita formație belgrădeană Partizani.

Și jugoslavii au demonstrat pe lângă technica superioară o condiție fizică superbă.

Palry — interul dreapta — și apoi Virgil Popescu — fundașul care a activat un timp la Juventus — au confirmat integral pe Balazsi.

Vorbind separat cu ei, fiecare ne-a desvăluit că Spits — antrenorul lor — face antrenamente dimineața și de mai multe ori pe săptămână.

Timpul cel mai potrivit

Firește că din moment ce cehoslovacii și jugoslavii au adoptat total acest gen de antrenament înseamnă că este mai bun, mai eficace.

Și dacă ne gândim un pic constatăm că într'adevăr dimineața este momentul cel mai potrivit pentru antrenamente.

Omul este odihnit, are un surplus de energie neconsumată, proaspăt și mai dispus ca oricând să asculte și să pună în practică. Fiecare din noi poate verifica justețea acestei afirmații.

In asemenea condițiuni cu jucători în

Discuții de PETRE GAȚU

plenitudinea mijloacelor lor, un antrenor poate lucra ideal și de mai multe ori pe săptămână. Firește păstrând o gradație cu limite minime și un punct maxim care este mijlocul săptămânii și insistând asupra condiției fizice în primul rând. De aceia cehoslovacii și jugoslavii au excelat din acest punct de vedere, sburdând pe stadionul din Giulești.

Desavantajele „după-amiezelor"

Pe câtă vreme, antrenamentul după amiază întâmpină neajunsuri pe care le ridică starea fizică și psihică a jucătorilor, prea plini în urma mesei și predispuși la somn. In orice caz, au prea puțină energie și mai puțin dispuși să asimileze.

Cunoaștem aceste neajunsuri din propria experiență și ne dăm seama ce poate însemna un antrenament dimineața.

Și concluzia firească nu poate fi decât una: este recomandabil ca jucătorii — care pot — să se antreneze dimineața.

Așa cum fac feroviarii bucureșteni, și așa cum ne învață prietenii noștri din Bratislava și Belgrad.

CE A ADUS MOȘ CRĂCIUN SPORTIVILOR ROMÂNI

MOINA: Un titlu olimpic.

MARIAN: Un kilogram de țuică și un dram de voință ca să renunțe la primul dar.

NEGRUȚIU: Un sfat practic și eficace pentru creșterea părului.

LUPȘA: Un picior de rezervă.

BACIU: O prăjină care să nu ia în considerare greutatea sa și să-l poarte măcar până la 3.87.

ZENO DRAGOMIR: 4°25.

SOTER: Multe puncte la viitorul concurs pentru desemnarea celui mai popular sportiv din România.

BACUT: Niște soldați de plumb și un biberon.

RITTER: Un fes olandez și multe salutări dela nedespărțitul său prieten budapestan Toth III.

PALL: Untură de pește; ca să crească mare și voinic.

MIȘU FLAMAROPOL: tricou național (de foot ball, că de hockey a sătul).

Prof. ION SICLOVAN (sau Sicki): Un picior nou nouț care să-l ajute și pe terenul de football și la eemnarea diverselor hârtii ce le rezolvă în calitate de secretar al FRFA.

LUIZA ERNST: Performanțe mai bune decât în 1947.

MIRELA BUCEWSKY: Un basketballist, skior internațional și ziarist.

NAE CIUCOMBAN: Bune relații cu FDC.

NORHADIAN: Toate campionatele naționale la toate probele ciclism: din tot anul ce vine.

CHIRIAC: Un tendon și un adversar.

POPA: Câțiva adversari străini față de care să-și probeze încă odată clasa.

A. BOLONI: Jucării multe, ca la toți sportivii cuminți.

NICULICI: Adversari.

WALTHER AGATHON: O motocicletă nou nouță și bună cu care să poată dovedi că el e cel mai bun motociclist din țară.

IOSIF SARBUL: Niște ținte în care și până cei mai exersați... ceva, cel de 1, să conteze tot 10 puncte.

FRAȚILOR VIZIRU: Gradul de general în tennis.

BONIFADY: Metodă practică pentru slăbit.

COLIBAN: O pereche de schiuri pe care să le poarte în spate a Saint Moritz atunci când va fi încununat cu titlul de campion olimpic.

ANGELICA ROZEANU: Un bilet de tren București — Londra pe numele Angelica Rozeanu: campioană internațională și un altu Londra-București pe aceeaș nume dar cu mențiunea „Campioană Mondială".

SPIELMAN: Tinerețe fără bătrânețe.

AVACHIAN: Un coș mai mare în care să intre mingea cu mai multă ușurință.

INAINTAȘII naționali de foot-ball: Un manual practic de modul cum se trage la goal, nu în gol.

CIOCANULUI: formula practică și misterioasă care să oprească echipa de pe tobogan.

CITITORILOR acestor rânduri: bunăvoință, ca să zâmbească la citirea lor și în orice caz să nu-l blesteme pe

Evoluția... romanțată a omului în sport

Găsim interesant să redăm cititorilor noștri un tablou sistematic, reprezentând evoluția omului în sport, la noi și aiurea. Nu este un studiu doct, ci urmărește ilustrarea felului cum ia naștere, crește și moare fenomenul acesta curios numit „sport".

Primul an: *slabă încercare de mers în mâini.*

Cinci ani: *arșice și rișcă.*

Șapte ani *jocul cu praștia, geamuri sparte, bile la groapă; bucuria mămichii.*

Zece ani *oină pe maidan, nas zdrelit, mâna sucită, capul spart, mândria tăticului.*

Doisprezece ani: *football nota 10; aritmetică nota doi — antrenament serios!*

Paisprezece ani: *examen de capacitate; knok-out, repetent, — antrenament serios în continuare și... disperare!*

Cincisprezece ani: *Prima dragoste, — sărituri în înălțime peste... gardul vecinei.*

Șaisprezece ani: *bătaie în grădina publică, rivalii cotonogiți; — rugby*

Optsprezece ani: *ochiul de dragoste peste zidul școalei profesionale. Tennis. Directoarea află: record național de viteză egalat!*

Douăzeci de ani: *Universitatea; discursuri; — lupte de catch as catch can.*

Douăzeci și doi de ani: *diploma, lupta cu viața; înnotul și canotajul, — trage barca pe uscat.*

Treizeci de ani: *însurat, bancu zilnic; — cursă de spectacole.*

Treizeci și unu de ani: *divorțat, alpinism, ascensiuni în fericire.*

Treizeci și opt de ani: *partidul îndepărtat dela putere pe veci; — buzunarul gol, — greutăți — haltere.*

Patruzeci de ani: *indigestie; shoot în poartă, arbitrul flueră încetarea matchului, loc de 10 ani la Ghencea sau Sft. Vineri.*

Cincizeci de ani: *desgropare, parastas, devii „istorie"*

«AM DEPĂȘIT RECORDUL MONDIAL!»

Noapte... Noapte de iarnă, senină, rece, clară.

Rezemat de o buturugă Vladko Babici, privește gânditor muntele alb în haina-i de zăpadă proaspătă pe care doar brazii marchează pete mari de umbră

„Ce vreme minunată pentru ski", *gândește el amar* — Dar poate niciodată nu voi mai lua parte la un concurs.

Căci Vladko Babici e mare campion iar ambiția lui de totdeauna e să depășească recordul mondial. N'a reușit și poate nu va reuși niciodată.

Ridică din umeri și dând la o parte cetinișul — sub care nici n'ai fi bănuit un adăpost omenesc — intră înlăuntru

Fum, frig lumină prea slabă. E un post de partizani.

La mijloc, la o masă improvizată, câțiva bărbați în fața unei hărți. Cel mai bătrân indică un punct: — „Vedeți aici trebue să ajungă acest plic. Cine ia asupra sa această misiune? Știu e greu, dar un skior bun și totodată un bun patriot o va îndeplini. El cine?".

Ochii lui Vladko Babici au o licărire ciudată.

— „Merg eu!" *Scurt, hotărît, pune plicul în buzunarul dela piept și așteaptă*

*

Uită orice prudență. Gonește virează, sare.

Deodată, un glonte îi vâjâie la urechi.

— „Așa dar, sunt urmăriți", gândește.

Cu o hotărîre bruscă, părăsește drumul obișnuit, virează printre brazi apoi sare o trambulină pe care parcă, prietenos, i-o oferea natura.

A ajuns aproape. Inamicul nu-l mai poate ajunge ba i-a și pierdut urma. Impușcă însă de sus, în nești're

In momentul în care tocmai dă semnalul tovarășilor săi un gloante fugar îl atinge în umăr.

Cade, cu brațul stâng mort. Sticla ceasului se face țăndări, minutarele se oprese.

Dar nu-l privește nimeni. Camarazii apăruți la semnalul lui Babici sunt prea surprinși pentru a auzi sgomotul mic al sticlei sparte.

Vladko Babici, mai are doar puterea să îngâne: — „In buzunarul dela piept"... *și cade în nesimțire.*

*

A doua zi în coliba asemănătoare cu cea din care a plecat și în care doar fețele celor ce privesc harta sunt altele, pe un pat de cetini, Vladko Babici se trezește.

Din obișnuință, privește la ceas. Stă.

Iși amintește. E probabil momentul în care a căzut, în care a ajuns.

Deodată tresare: a parcurs drumul în 12'50"

A depășit recordul mondial de 14'52"3! Așa fără concurs, fără să-și dea seama!

— „A, va-să zică asta îmi lipsea!" *gândește el.*

„Un imbold sufletesc l-am găsit. E dragostea de patrie, dorința de victorie a noastră, a partizanilor. Da, nu ajungea ambiția!

Zâmbește fericit. Capul lui cade pe perna improvizată dintr'o manta, într'un somn binefăcător, întăritor".

Livia Vasilescu

SERIOS, E GLUMĂ!

Ziua a doua de Crăciun la Palladium, printre matchurile galei de box, se află și cel dintre veteranul C. David și tânărul I. Ciolca.

Preconizând, doi redactori ai ziarului nostru discutau mai eri:

— „Ce, ăsta e match? Cu David scos dela naftalină?!?"

— „Greșești, e foarte interesant: unul care vine, cu unul care pleacă"

— „Ei și, David a trebuit să plece tocmai de sărbători? Eu, unul, nu... vin la gală!" Să vină Ciolca singur!"